

Cât te iubesc...

Camelia Ardelean

Cât te iubesc, febrilă, o știe însăși marea,
Sub pura, diafana perdea de pescăruși,
Lumina-n curcubeul ce frânge depărtarea
Și florile plâpânde pe sobri, reci scoruși.

Ne-am fost promiși pe viață din timpuri depărtate,
Când răsăritul încă nu se-oglindea pe cer,
Iar stelele de gheață oftau, îndurerate,
Ca martore-n crearea unui destin-mister.

Te gust c-un dor fanatic în fiecă secundă,
Cobor pe trepte-n flăcări din vastul meu adânc,
Vibrez sub a ta voce, tăcerea-ți mă inundă,
Culcușul meu de vise-i pe umărul tău stâng.

Simt dezmierdarea lunii-n privirea-ți de mătase,
Norocu-și lasă briza peste prezentul meu,
Cândva, reptila sorții hain se revoltase,
Acum mă strânge-n brațe căldura ta de zeu.

Cât te iubesc!... Mă doare a clipei vagi risipă,
Aș vrea să fiu cu tine pe-al nemuririi ram!
Mi-ești veșnic alter ego, nu ți-o declar în pripă,
M-a năpădit iubirea, ești tot ce azi mai am!